

Тѣй почваше ржкописа:

.... И кога сѣмъ въ окопа, и кога сѣмъ на прѣденъ постъ да браня прѣдѣлитѣ на роденъ край — пакъ мисълѣта ми е тамъ: при бащино огнище, гдѣто свидни невѣрѣстни години прѣкарахъ и гдѣто, въ жедни за свобода гърди, се откърми обичъ къмъ майката — родина.

Ако се не върна, нека тия стравици, писани подъ страшния вой на гранати и мини, на крушуми и бомби, блѣнувани въ влажни подземия, прѣзъ студъ и зной, за разтуха, — се прѣдаватъ отъ ржка на ржка. Съ тѣхъ, може би, мнозина мои другари по оржие, биха подсладили горчиви дни на тежъкъ животъ по бранни полета; а ако стигнатъ до онѣзи, които сж тамъ, за гдѣто сѣрдце купнѣй — ще разбератъ колко мило за насъ е свидно бащино огнище

